

Ultima modă: comunități non-denominaționale

17 mai 2004

Gili Cârstea

Pe trupul letargic al Bisericii Rămășiței se experimentează tot felul de tehnici, în speranța că aceasta va reuși să-și îndeplinească misiunea. Ultima modă în adventismul contemporan sunt bisericile non-denominaționale. Mai precis, comunități adventiste care au renunțat la titulatura, doctrina și practicile uzuale ale bisericii. Ele se declară a fi independente de orice denominațiune și deschise oricăror persoane, indiferent de mărturisirea de credință. Scopul este propovăduirea lui Hristos fără cozile incomode ale confesiunilor și doctrinelor lor.

Nu ne miră deloc această orientare în bisericile care alcătuiesc Babilonul spiritual. Dar ce fel de hristos vor adventiștii să propovăduiască în noile comunități non-denominaționale? Ce speră frații noștri să obțină apelând la noile mode religioase? Ce fel de hristos este acesta, care trebuie cosmetizat spre a nu se mai vedea cărei denominațiuni aparține? Cum s-a ajuns în situația să ne fie rușine cu solia îngerului al treilea, deși pretindem încă a fi heralzii apropiatei veniri a lui Hristos?

S-ar putea să existe mai multe explicații pentru acest fenomen, dar motivul principal este țeșut destul de ascuns în istoria noastră recentă. Mulți teologi de marcă au denigrat vehement în presă și la catedră solia foarte prețioasă trimisă acestui popor la Minneapolis. Generații de pastori au fost crescute în profund dispreț pentru credința noastră fundamentală despre sanctuar. Acest lucru a produs o serioasă secetă spirituală în comunități, iar pastorii tineri ajunși în câmp nu puteau să nu observe legalismul și formalismul care bântuia în poporul nostru. Iar ei nu aveau nici o soluție, fiind programați să denigreze trăsăturile specifice ale adventismului, precum ziua ispășirii finale, marea strigare și ploaia târzie, părășia de natură divină, natura umană a lui Hristos și, mai presus de toate, splendida lumină despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.

Privind în ograda vecinilor și observând agitația și exaltarea închinătorilor, pastorii noștri s-au gândit că poate ei n-au înțeles prea bine adevărul Scripturii. Nu se poate ca lumea evanghelică să fie falimentară teologic și în același timp să aibă un asemenea succes misionar și spiritual. Ei au observat că acolo nu se prea discută despre doctrine sau adevăr prezent, ci de o susținută și obsedantă „propovăduire a lui Hristos.” „Nu acesta este și scopul nostru?” s-au întrebat ei.

Acesta a fost probabil pasul principal către comunități non-denominaționale. Hristosul predicat în aceste biserici are toate trăsăturile acelui domn care s-a așezat pe tronul din Sfânta. El nu pregătește un popor pentru timpul strâmtorării, prin lucrarea ispășirii finale, deoarece el are o altă agendă, într-o lume care pregătește un mileniu de aur pe pământ. El nu pregătește un popor care va trebui să anunțe lumea că Babilonul cel mare a ajuns un locaș al oricărei pășări necurate și urâte, deoarece el se pregătește să prezinte lumii proiectele lui globale pentru o lume unită și prosperă, pentru satul global. Iar religia în satul global nu trebuie să fie deranjată de profeți, doctrine, plăgi, solii întreprinse sau agitații despre o mare controversă.

Tinerii acestei biserici nu sunt vinovați că nu observă nimic valoros în specificul adventist, deoarece acesta nu mai există. Iar conservatorismul prăfuit din cele mai multe comunități îi duce deseori la exasperare. Dar nu va fi o soluție copierea practicilor comerciale și tehnicilor de promovare ale lumii. În împărăția adevăratului Hristos, succesul nu se măsoară prin număr sau realizări misionare, ci prin pregătirea unui popor despre care cerul va putea spune că păzește poruncile lui Dumnezeu și are credința lui Isus. Orice alte fantezii contemporane nu vor face decât să amețească și mai tare pe Mireasa lui Hristos, care a rămas ca o „covercă într-un câmp de castraveți,” ca o „turturică proastă” la marginea prăpastiei către veșnicie.